

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-45)

Apr (2) / 2009

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்7
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்11
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....15
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....22
6. திருமாலை27

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 22)

28. ஸ்தானு:

மங்களங்களை அளிப்பதில் உறுதியாக உள்ளவன். ணு என்ற எச்சம் ஸ்தா என்பதுடன் இணைந்து, மற்றவர்களுக்குக் கடாசுஷம் செய்வதில் உள்ள உறுதியை வெளிப்படுத்துகிறது. எம்பெருமானுடன் கொள்ளும் தொடர்பு என்பது, மற்ற ப்ராயச்சித்தங்கள் போன்று பாவங்களை அழிப்பதுடன் மட்டும் நிற்பதில்லை. காரீரி, சித்ர தர்ச பூர்ணாமாஸம், மற்ற தாழ்ந்த தேவதைகளை வழிபடுதல், தடைகளால் தடைபடுதல் முதலானவை போன்று எம்பெருமானுடன் கொள்ளும் இந்தத் தொடர்பு அழிவதில்லை. அவனுடன் ஒரு முறை கொள்ளப்பட்ட தொடர்பு என்பது எந்தவிதமான தோஷங்களாலும், தடைகளாலும் அழிவதில்லை. மாறாக, தொடர்பு கொண்ட அடியார்களின் அமங்களங்கள் அனைத்தையும் அழிப்பதுடன் நிற்காமல், விருப்பமான அனைத்தையும் அளிக்கவும் செய்கிறது. அத்துடன் நிற்காமல் மேலும் பல கடாசுஷத்தையும் அளிக்கிறது.

- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (6-13), கட உபநிஷத் - ஏகோ பஹூநாம் யோ விததாதி காமாந் - எண்ணற்ற அடியார்களின் விருப்பத்தை அவன் மட்டுமே பூர்த்தி செய்கிறான்.
- கட உபநிஷத் (2-16) - ஏதத்தி ஏவ அசுஷரம் ஜ்ஞாத்வா யோ யாதிச்சதி தஸ்ய தத் - அழியாத இந்த ப்ரஹ்மத்தை அறிபவன், தான் விரும்பும் அனைத்தையும் அடைகிறான்.
- விஷ்ணுபுராணம் (1-17-91) - தஸ்மிந் ப்ரஸன்னே கிமிஹாஸ்தி அலப்யம் - அவன் மகிழ்ந்தவுடன் அடியார்களின் எந்த விருப்பம் தான் நிறைவேறாது?
- விஷ்ணுதர்மம் (42-47) - ஸகல பலப்ரதோ ஹி விஷ்ணு: - மஹாவிஷ்ணு மட்டுமே அனைத்து பலன்களையும் அளிக்கிறான்.

- விஷ்ணுதர்மம் (7-3) - ரத்ந பர்வதம் ஆருஹ்ய யதா ரத்நம் நரோ முனே ஸத்த்வாநு ரூபம் ஆதத்தே ததா க்ருஷ்ணாத் மனோரதாம் - முனிவரே! ரத்ந மலையில் ஏறும் ஒருவன், அவனால் இயன்ற அளவு மட்டுமே இரத்தினங்களை எடுத்து வர இயலும். அது போன்று, எந்த அளவு சத்வ குணம் உள்ளதோ, அந்த அளவு மட்டுமே க்ருஷ்ணன் மூலம் தனது விருப்பங்கள் நிறைவேறப் பெருகிறான்.
- விஷ்ணுபுராணம் (3-8-6) - பீமம் மனோரதம் ஸ்வர்க்கம் ஸ்வர்க்கிவந்த்யம் ச யத் பதம் ப்ராப்தோதி ஆராதிதே விஷ்ணௌ முக்திம் அபி அதி துர்லபாம் - மஹாவிஷ்ணு ஆராதனை காரணமாக மகிழ்ந்தவுடன், உலகில் உள்ளவர்களுக்கு விருப்பங்களும் ஸ்வர்க்கமும் கிட்டுகின்றன. ஸ்வர்க்கத்தில் அனைவராலும் போற்றப்படுகிறான். அப்படி ஆரதிப்பவன் கிட்டுவதற்கு அரிய மோஷுத்தையும் பெருகிறான்.
- யத் துர்லபம் யத் அப்ராப்யம் மநஸோ யத் அகோசரம் ததாபி அப்ரார்த்திதம் த்யாதோ தாதாபி மதுஸூதந: - மதுஸூதனனை ஆரதிப்பவனுக்கு அடைய இயலாத்தும், மனதால் எண்ண இயலாததும் ஆகிய பலவற்றையும் அளிக்கிறான்.

29. பூதாதி:

மிகவும் விருப்பத்துடன், அனைவராலும் அடையப்படுபவன்; அனைவராலும் அவன் விரும்பப்படுபவனாக உள்ளதால், அனைவராலும் அடையப்படுகிறான். அஷ்டாத்யாயி (3-3-92) - உபஸர்க்கே கோ: கி: - கி என்ற யச்சம் இலக்கண விதியின்படி சேர்க்கப்பட்டது. ஸர்வாதி: (100), நிதி: (30) போன்ற திருநாமங்கள், கி என்ற யச்சம் உள்ளவையாகும்.

- ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-22) - கிம் ப்ரஜயா கரிஷ்யாமோ யேஷாம் ந: அயம் ஆத்மா - இந்தப் பரமாத்மா நமது எஜமானனாக இல்லை என்றால், புத்திரர்களைப் பெற்று நாம் என்ன செய்யப் போகிறோம்.
- இராமாயணம் அயோத்யா காண்டம் (16-49) - ஏதே வயம் ஸர்வ ஸம்ருத்தகாமா: யேஷாமயம் நோ பவிதா ப்ரசாஸ்தா - அவன் நம்முடைய எஜமானனாக உள்ளபோது, நமது விருப்பங்கள் அனைத்தும் நிறைவேறியதாகவே கொள்ளலாம்.

30. நிதிரவ்யய:

ஆபத்து காலங்களில் உதவுகின்ற செல்வம் போன்று பாதுகாப்பாக வைக்கப்பட வேண்டியவன் ஆவான். சாந்தோக்ய உபநிஷத் - தத் யதா ஹிரண்ய நிதிம் நிஹிதம் - பூமியில் மறைத்து வைக்கப்பட்டுள்ள தங்கப்புதையல் போன்றவன். அவ்யய என்ற பதம், அவன் குறையாத செல்வம் என்பதையும், எப்போதும் அனைத்து வகைகளிலும் பயன் படுத்தப்பட்டாலும் சிறிதளவும் குறையாதவன் என்பதையும் கூறுகிறது. அவ்யய என்பது, நிதி என்பதை விளக்க வந்த உருபு மட்டுமே ஆகும். அது தனியான ஒரு திருநாமம் அல்ல. இவ்விதம் கொள்ளவில்லை என்றால், அவ்யய: புருஷ: (14-5) என்பது புநருத்தி தோஷத்தை (கூறியது கூறல்) அளித்துவிடும்.

31. ஸம்பவ:

அவன் புதையல் போன்று மறைவாக இருந்தாலும், அவனையே எண்ணி ஆசையுடன் இருப்பவர்களுக்குத் தன்னைத்தானே வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறான். அனைத்து இடங்களிலும், அனைத்து நேரங்களிலும் மத்ஸ்யம், கூர்மம், வராஹம், நரஸிம்ஹம், இராமன், க்ருஷ்ணன் எனப் பல யுகங்களிலும் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறான். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- புருஷ ஸூக்தம் - பஹுதா விஜாயதே - பல விதங்களில் வெளிப்படுகிறான்.
- கீதை (4-5) - பஹுநி மே வ்யதீதாநி - நான் முன்பு பல அவதாரங்களை எடுத்துள்ளேன்.
- கீதை (4-7) - யதா யதா ஹி தர்மஸ்ய - தர்மம் சாயும்போது நான் என்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறேன்.

32. பாவந:

பல அவதாரங்கள் எடுத்து, அனைவரது தீமைகளையும் அழித்து, நல்லவர்களை வாழ வைக்கிறான். கீதை (4-8) - பரித்ராணாய ஸாதூநாம் - நல்லவர்களைக் காக்க நான் பிறக்கிறேன்.

32. பர்த்தா

தன்னையே தனது அடியார்களுக்கு அளித்து, அவர்களை ஆதரித்துக் காக்கிறான்.

...தொடரும்

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 45)

3-4-19 அநுஷ்டேயம் பாதராயண: ஸாம்ய ச்ருதே:

பொருள் - அனைத்து ஆச்ரமங்களும் (வாழ்க்கை நிலைகள்) கடைப்பிடிக்கத்தக்கதே; அனைத்தும் கூறப்படுவதால், பாதராயணர் இப்படியே கருதுகிறார்.

ஸீத்தாந்தம் - க்ருஹஸ்தாச்ரமம் போன்றே மற்ற ஆச்ரமங்களும் பின்பற்றத்தக்கவையே ஆகும் என்று பகவான் பாதராயணர் கருதுகிறார். ஏன்? ச்ருதிகளில் ஒற்றுமை கூறப்பட்டது. அவையும், க்ருஹஸ்தாச்ரமம் போன்றே ஏற்கப்பட வேண்டியவை என்றே கூறப்பட்டது. ப்ரஹ்மத்தை த்யானித்தபடி இருக்கும் ஒருவனைப் புகழ்வதற்காக சாந்தோக்ய உபநிஷத் (2-23-1) - த்ரயோ தர்மஸ்கந்தா: - என்னும் வாக்கியத்தின் மூலம் க்ருஹஸ்தாச்ரமத்திற்கு ஒத்தபடியாகவே மற்ற மூன்று ஆச்ரமங்களும் படிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த வரியின் மூலம், முன்பே உரைக்கப்பட்ட க்ருஹஸ்தாச்ரமம் மீண்டும் அனுவாதம் செய்யப்படுகிறது. முன்பே க்ருஹஸ்தாச்ரமம் பற்றிக் கூறப்பட்டிருந்தால் மட்டுமே அதனைப் பற்றி மீண்டும் கூறுதல் என்ற அனுவாதம் பொருந்தும் அல்லவோ? இந்த வாக்கியத்தில் கூறப்படும் மற்ற மூன்று ஆச்ரமங்களுக்கும் இதுவே பொருந்தும் (அதாவது முன்பே இவற்றைப் பற்றிக் கூறியாகிவிட்டது).

இந்த வாக்கியத்தில் உள்ள யஜ்ஞம், அத்யயனம், தானம், தவம், ப்ரஹ்மச்சர்யம் போன்றவை க்ருஹஸ்தாச்ரம தர்மங்கள் மட்டுமே என்று கூற இயலாது - காரணம், இவ்விதமாகப் பொருள் கொண்டால், ப்ரஹ்மச்சர்யம் மற்றும் தவம் ஆகிய இரண்டும் க்ருஹஸ்தர்களுக்கு மட்டுமே பொருந்தும் என்றாகிவிடும். இது சரியல்ல. மேலும் த்ரயோ தர்மஸ்கந்தா: - என்று மூன்றையும் பொதுவாகக் கூறிய பின்னர், இது முதல், இது இரண்டாவது, இது மூன்றாவது என்று பிரித்துக் கூறுதல் என்பது பொருந்தாது. ஆகவே - யஜ்ஞம், அத்யயனம், தானம் என்று க்ருஹஸ்தாச்ரம தர்மங்கள் கூறப்படுகின்றன. அத்யயனம் என்பது வேத அப்யாஸம் ஆகும். தவம்

என்பது வானப்ரஸ்தம் மற்றும் ஸந்ந்யாஸிகளுக்கும் கூறப்பட்டது. இதன் காரணம், உடலை வாட்டுவதான இந்தச் செயல் இவர்கள் இருவருக்குமே பொருந்தும் என்பதால் ஆகும். தவம் என்ற சொல் இவ்விதம் உடலை வாட்டுவதைக் குறிக்கும். ப்ரஹ்மச்சாரி தர்மம் என்பது ப்ரஹ்மச்சர்ய பதம் மூலம் கூறப்பட்டது.

சாந்தோக்ய உபநிஷத் (2-23-1) - ப்ரஹ்ம ஸம்ஸ்தோ அம்ருதத்வமேதி - ப்ரஹ்மத்தை அடைந்தவன் இறவாமை அடைகிறான் - என்பதில் உள்ள ப்ரஹ்மஸம்ஸ்த என்னும் பதமானது அனைத்து ஆச்ரமங்களுக்கும் பொருத்தமே ஆகும் - காரணம், ப்ரஹ்மத்தில் ஈடுபட்டு நிலையாக இருத்தல் என்பது அனைத்து ஆச்ரமங்களுக்கும் பொருத்தமே ஆகும். ப்ரஹ்மஸம்ஸ்தம் - ப்ரஹ்மத்தில் ஊன்றி இருத்தல் - என்பது அனைவருக்கும் ஏற்படலாம். ப்ரஹ்மத்தில் நிலைநிற்காமல், அவரவர்களின் ஆச்ரம தர்மங்களில் மட்டுமே ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்கள், ப்ரம்மலோகம் போன்ற இடங்களை அடைகின்றனர். ஆனால் இவர்களில் ப்ரஹ்மத்தை த்யானித்தபடி உள்ளவர்கள் மட்டுமே மோக்ஷம் பெறுகின்றனர். இவை அனைத்தையும் பராசரமஹரிஷி மிகவும் தெளிவாகக் கூறுகிறார். விஷ்ணுபுராணத்தில் (1-6-34) - ப்ராஜாபத்யம் ப்ராஹ்மணானாம் - அந்தணர்களுக்கும் ப்ராஜாபதியின் ப்ரஹ்ம லோகம் - என்று தொடங்கி, (1-6-37) - ப்ராஹ்மம் ஸந்ந்யாஸிநாம் ஸம்ருதம் - ப்ரம்மலோகம் ஸந்ந்யாஸிகளுக்கு - என்று கூறப்பட்டு, (1-6-38) - ஏகாந்தின: ஸதா ப்ரஹ்மத்யாயினோ யோகினோ ஹி யே தேஷாம் தத் பரமம் ஸ்தாநம் யத்வை பச்யந்தி ஸூர்ய: - எந்த யோகிகள் ஒரே நிலையுடன், முழுமனதுடன் ப்ரஹ்மத்தை மட்டுமே த்யானித்தபடி உள்ளனரோ, அவர்களுக்கு நித்யஸூரிகளின் இருப்பிடமான பரமபதம் கிட்டுகிறது - என்றது. ஆகவே மற்றவற்றில் கூறப்பட்டவை க்ருஹஸ்தாச்ரமத்திற்கும் பொருந்தும் என்பதால், அவற்றைப் பின்பற்ற வேண்டும். சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-10-1) - யே சேமே அரண்யே ச்ரத்தா தப இதி உபாஸதே - காட்டில் இருந்தபடி தவம் என்ற ப்ரஹ்மத்தை ச்ரத்தையுடன் உபாஸிப்பவர்கள் - என்றது காண்க. தவம் என்பது முக்கியமாக உள்ள வானப்ரஸ்த ஆச்ரமத்தில் உள்ளவர்களுக்கு, அர்ச்சிராதி மார்க்கம் என்பது விதியாகவே இதன் மூலம் கூறப்பட்டது, இதன் மூலமே ஆச்ரமங்கள் உண்டு என்றாகிறது.

ஆக, பல்வேறு விதி வாக்கியங்கள் போன்றவை மூலம், க்ருஹஸ்தாச்ரமம் போன்றே மற்ற ஆச்ரமங்களைக் கடைபிடிக்க வேண்டும் என்பதை உணர்த்தினார். அடுத்து இவை அனைத்தும் விதிகளே ஆகும், அனுவாதம் மட்டுமே அல்ல என்று கூற உள்ளார்.

3-4-20 விதி: வா தாரணவத்

பொருள் - விதி வாக்கியமே ஆகும், எடுத்துக்கொள்வது போன்றே.

ஸித்தாந்தம் - சூத்திரத்தில் உள்ள “வா” என்ற சொல், ஏவ என்ற பொருளில் உள்ளது. இது, அனைத்து ஆச்ரமங்களுக்கும் பொருந்தக்கூடிய ஒரு விதியே ஆகும். திஷ்டாக்நி ஹோத்ரத்தில் - அதஸ்தாத் ஸமிதம் தாரயந் நநு த்ரவேத் உபரி ஹி தேவேப்யோ தாரயதி - என்ற வாக்கியத்தில், பித்ருக்களின் பொருட்டு அவிர்பாகத்தை ஹோமம் செய்யச் செல்லும்போது, ஸ்ருக்கின் (ஸ்ருக் என்பது ஒருவிதமான கரண்டி) கீழே ஸமித்தைத் தாங்க வேண்டும் என்ற விதிக்கப்பட்ட பின்னர், தேவர்களுக்காகச் செய்யப்படும்போது அவிர்பாகத்தை ஹோமம் செய்யும் வேளையில் ஸ்ருக்கின் மேலே ஸமித்தைத் தரிக்கிறான் - என்று கூறப்பட்டது. இங்கு ஸமித்தை மேலே தரிப்பது என்பது இதுவரை கூறப்பட்டாத காரணத்தினால், அநுவாதம் போன்றே உள்ள இந்த வாக்கியமானது, வேறு ஒரு விதி வாக்கியமே என்பது உணர்த்தப்பட்டது. இதனை பூர்வமீமாம்ஸை (3-4-15) - விதிஸ்து தாரணே அபூர்வத்வாத் - முன்னர் கூறப்படாத ஒரு விதி இங்கு கொள்ளுதல் - என்று கூறியது. இது போன்றே இங்கு மற்ற ஆச்ரமங்கள் பற்றி முன்னரே கூறப்படவில்லை என்றாலும், இவற்றை விதிப்பதாகவே கொள்ளவேண்டும்.

ஜாபால ச்ருதியில் - ப்ரஹ்மசர்யம் ஸமாப்ய க்ருஹீபவேத் க்ருஹாத்வநீ பூத்வா ப்ரவ்ரஜேத் யதிவேதரதா ப்ரஹ்மசர்யாதேவ ப்ரவ்ரஜேத் க்ருஹாத்வா வநாத்வா யதஹரேவ விரஜேத் ததஹரேவ ப்ரவ்ரஜேத் - ப்ரஹ்மச்சர்யத்தின் பின்னர் க்ருஹஸ்தாச்ரமத்தைப் பின்பற்ற வேண்டும்; அதன் பின்னர் வானப்ரஸ்தாச்ரமம் அடைந்து, தொடர்ந்து ஸந்யாச்ரமம் கைக்கொள்ளவேண்டும்; அல்லது ப்ரஹ்மச்சர்யத்திலிருந்து ஸந்யாச்ரமம் கைக்கொள்ளலாம்; க்ருஹஸ்தாச்ரமத்திலிருந்தும், வானப்ரஸ்தாச்ரமத்திலிருந்தும் ஸந்யாஸம் மேற்கொள்ளலாம்; எப்போது வைராக்யம், விரக்தி உண்டகிறதோ, அந்த நொடியில் ஸந்யாஸம் கைக்கொள்ளக்கடவன் - என்றது காண்க. இது போன்ற ச்ருதிகளில், முதலில் ஆச்ரமங்கள் இல்லை என்பது போன்ற வரிகள் உள்ளதாகத் தோன்றினாலும், மேலே உள்ள வரிகள் போன்று ஆச்ரமங்கள் விதிக்கப்பட்டுள்ளன. இப்படியாக ஆச்ரமங்கள் பற்றி தெளிவாக விதிக்கப்பட்டதால் - குணச்ருதி, யாவஜ்ஜீவ ச்ருதி, அபவாத ச்ருதி போன்றவை வைராக்யம் அல்லாதவர்களுக்கே என்றாகிறது. ப்ரஹ்மஞானிகளுக்கு உரிய கர்மங்கள் உடலில் இருந்து உயிர் பிரியும்வரை இயற்றப்படவேண்டும் என்று

கூறப்பட்டதால், இவை அந்தந்த ஆச்ரமங்களின் நிலைகளில் கொள்ளத்தக்கவை என்றாகிறது. மேலும் யஜ்ஞம் போன்ற கர்மங்களைக் கைவிட்ட ஸந்யாஸிகளுக்கும் ப்ரஹ்மவித்யை விதிக்கப்பட்டது. எனவே ப்ரஹ்மவித்யை கர்மத்தின் அங்கம் அல்ல என்றாகிறது. எனவே, மோக்ஷ புருஷார்த்தம் என்பது ப்ரஹ்மவித்யை மூலம் மட்டுமே உண்டாகிறது, கர்மத்தினால் அல்ல என்று தேறுகிறது.

புருஷார்த்தாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 45)

புருஷார்த்த நிஷ்டையின் அடையாளங்கள்

மூலம் -

உத்பத்தி ஸ்திதி நாசாநாம் ஸ்திதௌ சிந்தா குதஸ்தவ
யத் உத்பத்தி: யதா நாச: ஸ்திதிஸ்த த்வத்பவிஷ்யதி

அசேஷ்டமாநமாஸீநம் ஸ்ரீ: கிஞ்சித் உபதிஷ்டதி
கர்மீ கர்மாநுஸ்ருத்யாந்யோ ந ப்ராச்யமதிகச்சதி

என்கிறபடியே ப்ராரப்த கர்ம விசேஷாதீனமாக ஈச்வரன் செய்யும்
தேஹயாத்ராதிகளில் கரைதலற்று, தான் கரைந்தாலும்

உத்பதந்நபி சாகாசம் விசந்நபி ரஸாதலம்
அடந்நபி மஹீம் க்ருத்ஸ்நாம் நாதத்தமுபதிஷ்டதே

யத் கிஞ்சித் த்வர்த்ததே லோகே ஸர்வம் தந்மத்விசேஷ்டிதம்
அந்யோ ஹி அந்யச்சிந்தயதி ஸ்வச்சந்தம் விததாம்யஹம்

என்கிறபடியே ஈச்வரன் நினைவின்படி அல்லது ஒன்றும் நடவாதென்று
ப்ரதிஸந்தானம் பண்ணி

அப்ரயத்நாகதா: லேவ்யா க்ருஹஸ்தைர்விஷ்யா: ஸதா
ப்ரயத்நேநாபி கர்த்தவ்ய: ஸ்வதர்ம இதி மே மதி:

நாஹாரம் சிந்தயேத் ப்ராஜ்ஞோ தர்மமேவாநுசிந்தயேத்

ஆஹாரோ ஹி மநுஷ்யாணாம் ஜந்மநா ஸஹ ஜாயதே

என்று பராசரகீதாதிகளிலும்,

ந ஸந்நிபதிதம் தர்மயம் உபபோகம் யத்ருச்சயா
ப்ரத்யாசசேஷ ந சாப்யேநம் அநுருந்தே ஸுதூர்லபம்

என்று அஜகரோபாக்யாநத்திலும் சொல்லுகிறபடியே சாஸ்த்ரவிருத்தமல்லாத விஷயங்கள் தான் ஒரு விரகு செய்யாதிருக்க பகவத் ஸங்கல்பத்தாலே தாமே வரக்கண்டு ப்ராரப்தகர்மபலமான தனிச தீருகிறதென்று விலக்காதே அநுபவிக்கையும்த.

விளக்கம் - கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- உத்பத்தி ஸ்திதி நாசாநாம் ஸ்திதௌ சிந்தா குதஸ்தவ யத் உத்பத்தி: யதா நாச: ஸ்திதிஸ்த த்வத்பவிஷ்யதி - பிறத்தல், இருத்தல், இறத்தல் ஆகியவற்றுள் இருத்தலைப் பற்றி மட்டும் நான் ஏன் கவலை கொள்ளவேண்டும்? பிறத்தல், இறத்தல் போன்றே இருத்தலும் உண்டாகிறது.
- மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (339-15) - அசேஷ்டமாநமாஸீநம் ஸ்ரீ: கிஞ்சித் உபதிஷ்டதி கர்மீ கர்மாநுஸ்ருத்யாந்யோ ந ப்ராச்யமதிகச்சதி - ஏதும் செய்யாமல் உள்ளவனிடம் செல்வமாகிய லக்ஷ்மீ தானாகவே வருகிறாள். ஆனால், தனது உடலைக் காப்பதற்காக பெரும் முயற்சி எடுக்கும் ஒருவன் உணவை ஈட்டவும் கடினப்படுகிறான். இது ஒருவனது பூர்வ கர்மங்களால் நடைபெறுகிறது.

புருஷார்த்தத்தில் மட்டுமே தனது சிந்தனையை நிலைநிறுத்திய ஒருவன், தனது பூர்வ கர்ம பலன்களுக்கு ஏற்றபடி ஈசுவரனால் இயக்கப்படும் உடல் பேணுதல் குறித்து சிறிதும் கவலை கொள்ளமாட்டான். தான் எத்தனை கவலையோ வருத்தமோ கொண்டாலும், ஸர்வேசுவரனின் ஸங்கல்பத்தின்படியே அனைத்தும் நடக்கும் என்று எண்ணியபடியே இருப்பான். இதனைக் கீழே உள்ள வரிகளில் காண்க:

- உத்பதந்நபி சாகாசம் விசந்நபி ரஸாதலம் அடந்நபி மஹீம் க்ருத்ஸ்நாம் நாதத்தமுபதிஷ்டதே - ஆகாயத்தில் எம்பிக் குதித்தாலும், பாதாள லோகம் சென்றாலும், பூமி முழுவதும் சென்றாலும், ஒருவனுக்கு கொடுத்து வைக்காத ஏதும் கிட்டாது.
- மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (359-56) - யத் கிஞ்சித் த்வர்த்ததே லோகே ஸர்வம் தந்மத்விசேஷ்டிதம் அந்யோ ஹி அந்யச்சிந்தயதி ஸ்வச்சந்தம் விததாம்யஹம் - உலகில் நடப்பவை அனைத்தும் எனது செயலே ஆகும். ஆகவே மற்றவர்களின் எண்ணத்தைத் தள்ளி, நான் எனது விருப்பப்படியே செய்கிறேன்.

மேலே உள்ள வரிகளை மனதில் நிறுத்தி, ஈச்வரனின் ஸங்கல்பத்தின்படியே அனைத்தும் நடைபெறும் என்றும், அவன் ஸங்கல்பம் இன்றி ஏதும் நடக்காது என்றும் எண்ணியபடியே இருக்க வேண்டும். பராசரகீதை போன்றவற்றில் கீழே உள்ள வரிகளைக் காணலாம்:

- மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (301-35) - அப்ரயத்நாகதா: ஸேவ்யா க்ருஹஸ்தைர்விஷயா: ஸதா ப்ரயத்நேநாபி கர்த்தவ்ய: ஸ்வதர்ம இதி மே மதி: - தங்களது முயற்சி சிறிதும் இல்லாமல், தானாகவே வரும் எதனையும் க்ருஹஸ்தர்கள் ஏற்கவேண்டும். ஆனால் தங்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட தர்மங்களை பெரும் முயற்சி எடுத்தாகிலும் செய்யவேண்டும் என்பது என் கருத்து.
- நாஹாரம் சிந்தயேத் ப்ராஜ்ஞோ தர்மமேவாநுசிந்தயேத் ஆஹாரோ ஹி மநுஷ்யாணாம் ஜந்மநா ஸஹ ஜாயதே - சிறந்த அறிவுள்ளவன் தனது உணவைக் குறித்துக் கவலைப்பட வேண்டாம். தர்மத்தைப் பற்றி எண்ணியபடி இருந்தால் போதுமானது. ஒருவனின் பிறப்பின்போதே அவனது உணவும் அவன் கூடவே வருகிறது.
- மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (177-34) - ந ஸந்நிபதிதம் தர்மயம் உபபோகம் யத்ருச்சயா ப்ரத்யாசசேஷ ந சாப்யேநம் அநுருந்தே ஸுதுர்லபம் - எனது முயற்சி இல்லாமல் தானாகவே என்னிடம் வருகிற, தர்மங்களுக்கு ஏற்ற, அனுபவிக்கத் தகுந்தவற்றை நான் மறுக்காமல் ஏற்பேன். கடினப்பட்டுத் தேடவேண்டிய போகங்களை நான் நாடமாட்டேன்.

சாஸ்த்ரங்களால் தள்ளப்படாத விஷயங்கள், தான் எந்தவிதமான முயற்சியும் எடுக்காதபோதிலும், ஈச்வரனின் ஸங்கல்பம் காரணமாகத் தாமாகவே தன்னிடம்

வருவதை ஒருவன் காணக்கூடும். இவற்றைக் கண்டு, தனது பூர்வ கர்மங்கள் பலன் அளிக்கத் தொடங்கிவிட்டன என்று அறிந்து, இவை மூலம் தனது கடன்கள் கழிவதாகவே எண்ணி, அவற்றைத் தடுக்காமல் அனுபவிக்கிறான்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 1)

பொதுத்தனியன்கள்

1. ஸ்ரீசைலேச தயா பாத்ரம் தீபக்தியாதி குணார்ணவம்
யதீந்த்ர ப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாத்ரம் முநிம்

பொருள் - (ஸ்ரீரங்கநாதன் அருளிச்செய்தது) திருமலையாழ்வாரின் கடாசுஷத்திற்கு இலக்கானவரும், ஞானம் முதலான எண்ணற்ற குணங்களின் கடலாக விளங்குபவரும், உடையவரிடம் மிகுந்த அன்பு கொண்டவரும், அழகியமணவாளன் என்ற திருநாமம் கொண்டவரும் ஆகிய ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகளை நான் வணங்குகிறேன்.

2. லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம் நாத யாமுந மத்யமாம்
அஸ்மத் ஆசார்ய பர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம்

பொருள் - (ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தது) மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனான ஸர்வேசுவரன் முதலாகவும்; நாதமுனிகள், ஆளவந்தார் ஆகியோர் நடுவாகவும்; என்னுடைய ஆசார்யன் இறுதியாகவும் உள்ள ஆசார்ய பரம்பரையை நான் வணங்குகிறேன்.

3. யோ நித்யம் அச்யுத பதாம்புஜயுகம் ருக்ம
வ்யாமோஹத: தத் இதராணி த்ருணாய மேநே
அஸ்மத் குரோ: பகவத: தயைக சிந்தோ:
ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே

பொருள் - (ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தது) எந்த எம்பெருமானார், எப்போதும் அழிவற்றவனாகிய எம்பெருமானின் இரண்டு திருவடித் தாமரைகள் என்னும் செல்வத்தின் மீது கொண்ட ஆசை காரணமாக, அவன் அல்லாத மற்ற விஷயங்கள் அனைத்தையும் புல் போன்று எண்ணினாரோ, அப்படிப்பட்ட எனது ஆசார்யரும், பல உயர்ந்த குணங்கள் உள்ளவரும், கருணைக் கடலாக உள்ளவரும் ஆகிய அந்த உடையவரின் திருவடிகளை நான் உய்யும் உபாயமாகப் பற்றுகிறேன்.

4. மாதா பிதா யுவதய: தநயா விபூதி:

ஸ்ரீவம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம்

ஆத்யஸ்ய ந: குலபதே: வகுளாபிராமம்

ஸ்ரீமத் ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்தநா

பொருள் - (ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது) தாய், தந்தை, இளவயதுப் பெண்கள், புத்திரர்கள், செல்வம் ஆகிய இவை அனைத்தும், முறையாக எந்தத் திருவடிகளாகவே உள்ளனவோ - எங்களது குலத்தின் தலைவராக உள்ளவரும், முதன்மையானவரும், வகுள மலர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவரும், பக்தி என்ற செல்வம் நிறைந்தவரும் ஆகிய நம்மாழ்வாரின் அந்தத் திருவடிகளை எனது தலையால் நான் வணங்குகிறேன்.

5. பூதம் ஸரச்ச மஹதாஹ்வய பட்டநாத

ஸ்ரீபக்திஸார குலசேகர யோகிவாஹாந்

பக்தாங்க்ரிரேணு பரகால யதீந்த்ர மிச்ரந்

ஸ்ரீமத் பராங்குச முநிம் ப்ரணதோஸ்மி நித்யம்

பொருள் - (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் அருளிச்செய்தது) பூதத்தாழ்வார், பொய்கையாழ்வார், பேயாழ்வார், பெரியாழ்வார், திருமழிசையாழ்வார், குலசேகராழ்வார், திருப்பாணாழ்வார், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார், யதிகளின் தலைவரான இராமானுசர், பக்தி என்ற செல்வம் கொண்ட நம்மாழ்வார் ஆகியோரை நான் எப்போதும் வணங்குபவன் ஆவேனாக.

விளக்கம் - இங்கு ஆழ்வார்களின் வரிசையில் உடையவரைக் கூறிய பின்னர், நம்மாழ்வாரைக் கூறியது காண்க. இது ஏன்? ஆழ்வார்களுக்கு சரீரமாக நம்மாழ்வாரையும், அவரது ஒவ்வொரு உறுப்பாக மற்ற ஆழ்வார்களையும் கூறுவது மரபு. இந்த வரிசையில் பூதத்தாழ்வார் = நம்மாழ்வாரின் திருமுடி, பொய்கையாழ்வார் = ஒரு கண், பேயாழ்வார் = மற்றொரு கண், பெரியாழ்வார் = திருமுகம், திருமழிசையாழ்வார் = திருக்கழுத்து, குலசேகராழ்வார் = ஒரு திருக்கரம்,

திருப்பாணாழ்வார் = மற்றொரு திருக்கரம், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் = திருமார்பு, திருமங்கையாழ்வார் = திருஉந்தி, உடையவர் = திருவடிகள் என்று கொள்வர்.

ரஹஸ்யார்த்த ஸம்ப்ரதாய பரம்பரைத் தனியன்கள்

1. லோக குரும் குருபிஸ்ஸஹபூர்வை: கூர குலோத்தம தாஸம் உதாரம்
ஸ்ரீநகபதி அபிராமவரேசௌ தீப்ரசயம் வரயோகிநமீடே

பொருள் - (ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்தது) பூர்வர்களுடன் பிள்ளை லோகாசார்யர், வள்ளல் தன்மை உடைய கூரகுலோத்தமதாஸர், திருமலையாழ்வார், அழகியமணவாளப்பெருமாள், திகழக்கிடந்தான் ஆகியவர்களை நான் வணங்குகிறேன்.

2. லோகாசார்யாய குரவே க்ருஷ்ணபாதஸ்ய ஸூநவே
ஸம்ஸார போகி ஸந்தஷ்ட ஜீவ ஜீவாதவே நம:

பொருள் - (ஸ்வாமி ஈயுண்ணி பத்மநாபர் அருளிச்செய்தது) வடக்குத்திருவீதிப் பிள்ளையின் புத்திரரும், ஸம்ஸாரம் என்னும் நாகத்தினால் தீண்டப்பட்டவர்களுக்கு மருந்தாக உள்ளவரும் ஆகிய பிள்ளை லோகாசார்யருக்கு என் வணக்கங்கள்.

3. லோகாசார்ய க்ருபாபாத்ரம் கௌண்டிந்ய குலபூஷணம்
ஸமஸ்தாத்ம குணவாஸம் வந்தே கூரகுலோத்தமம்

பொருள் - (ஸ்வாமி திருவாய்மொழிப்பிள்ளை அருளிச்செய்தது) பிள்ளை லோகாசார்யாரின் கடாசுஷத்திற்கு இலக்கானவரும், கௌண்டிந்ய கோத்ரத்திற்கு ஆபரணம் போன்றவரும், ஆத்மகுணங்கள் பலவற்றுக்கும் இருப்பிடமானவரும் ஆகிய கூரகுலோத்தமதாஸரை நான் வணங்குகிறேன்.

4. நம: ஸ்ரீசைலநாதாய குந்தீநகர ஜந்மநே
ப்ரஸாதலப்த பரம ப்ராப்ய கைங்கர்யசாலிநே

பொருள் - (ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்தது) ஆழ்வாரின் கடாசுஷம் காரணமாக அடையப்பட்ட உயர்ந்த, அடையப்படவேண்டிய கைங்கர்யத்தின்

மூலம் விளங்குபவர்; குந்தீ என்ற நகரத்தில் அவதரித்தவர்; இப்படிப்பட்ட திருமலையாழ்வாரை நான் வணங்குகிறேன்.

5. லோகாசார்ய பதாம்போஜ ராஜஹம்ஸாயித அந்தரம்
ஜ்ஞாந வைராக்ய ஜலதிம் வந்தே ஸௌம்யவரம் குரும்

பொருள் - (ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்தது) பிள்ளை லோகாசார்யரின் திருவடித் தாமரைகளில், எப்போதும் அரச அன்னம் போன்று நீங்காத மனம் கொண்டவரும், ஞானம் மற்றும் வைராக்யம் ஆகியவற்றின் கடலாக உள்ளவரும் ஆகிய அழகிய மணவாளப்பெருமாள் பிள்ளையை வணங்குகிறேன்.

6. ஸ்ரீஜிஹ்வா வததீச தாஸம் அமலம் அசேஷ சாஸ்திரவிதம்
சுந்தரவரகுரு கருணா கந்தளித ஞானமந்திரம் கலயே

பொருள் - (ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்தது) அழகிய மணவாளப்பெருமாள் பிள்ளையின் கடாஷ்டம் காரணமாக உண்டான ஞானத்திற்கு இருப்பிடமாக உள்ளவரும், தோஷங்கள் இல்லாதவரும், அனைத்து சாஸ்திரங்கள் அறிந்தவரும் ஆகிய திருநாவீறு உடைய பிரான்தாசரை வணங்குகிறேன்.

ஸ்ரீவசனபூஷணத்திற்கான ப்ரத்யேக தனியன்கள்

1. புருஷகாரவைபவஞ்ச ஸாதனஸ்ய கௌரவம்
தத் அதிகாரிக்ருத்யம் அஸ்ய சத்குரு உபசேவநம்
ஹரிதயாம் அஹேதுகீம் குரோர் உபாயதாஞ்ச யோ
வசநபூஷணே அவதத் ஜகத்குரும் தம் ஆச்ரயே

பொருள் - புருஷகாரத்தைச் செய்கின்ற (நமக்காக சிபாரிசு செய்கின்ற) பெரியபிராட்டியாரின் பெருமை, ஸித்தோபாயத்தின் (எம்பெருமான்) மேன்மை, ஸித்தோபாயத்தில் நிலைநிற்கும் ஒருவனின் ஒழுக்கம், அவனது சதாசார்ய அநுவர்த்தன முறை, எந்தப் பிரதிபலனையும் நம்மிடம் எதிர்பாராமல் தானாகவே சுரக்கும் எம்பெருமானுடைய கடாஷ்டத்தின் பெருமை, ஆசார்யனின் உபாயச் செயல் ஆகிய அனைத்தையும் ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் உரைத்த அந்த பிள்ளை லோகாசார்யரைப் பற்றுகிறேன்.

2. ஸாங்க அகில த்ரவிட ஸம்ஸ்க்ருத ரூப வேத
ஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹ மஹாரஸ வாக்ய ஜாதம்

ஸர்வஜ்ஞ லோககுரு நிர்மிதம் ஆர்யபோக்யம்
வந்தே ஸ்தா வசநபூஷண திவ்ய சாஸ்த்ரம்

பொருள் - அங்கங்களுடன் கூடியதான தென்மொழி மற்றும் வடமொழி ஆகியவற்றின் வடிவானதும், அனைத்து வேதங்களின் சுருக்கமானதும், மிகவும் இனிமையான சொற்கள் அமைந்ததும்; அனைத்தும் அறிந்தவரான பிள்ளை லோகாசார்யரால் செய்யப்பட்டதும், அறிந்தவர்களுக்கு இனிமையானதும் ஆகிய ஸ்ரீவசனபூஷணம் என்ற உயர்ந்த சாஸ்த்ரத்தை நான் வணங்குகிறேன்.

3. அகுண்ட உத்கண்ட வைகுண்ட ப்ரியாணாம் கண்ட பூஷணம்
குருணா ஜகதாம் உக்தம் வ்யாப்தம் வசநபூஷணம்

பொருள் - அழியாததும், நிறைந்ததும் ஆகிய ஸ்ரீவைகுண்டத்தின் மீது ஆசை கொண்டவர்களின் கழுத்தில் சூட்டப்படத் தகுந்த ஆபரணம் போன்றதும், எங்கும் பரவி நிற்பதும் ஆகிய ஸ்ரீவசனபூஷணம் என்ற இது, அனைத்து உலகங்களின் ஆசார்யனாக உள்ள பிள்ளை லோகாசார்யரால் உரைக்கப்பட்டது.

4. பேறு தருவிக்குமவள் தன் பெருமை ஆறு பெறுவான் முறை அவன்
கூறு குருவைப் பனுவல் கொள்வது இலையாகிய குளிர்ந்த அருள்தான்
மாறில் புகழ் நற்குருவின் வண்மையோடு எலாம் வசனபூடணம் அதில்
தேறிட நமக்கு அருள் முடும்பை இறைவன் கழல்கள் சேர் என் மனனே

பொருள் - புருஷகாரமாக நின்று, பெரும் பேறாகிய மோக்ஷத்தைக் கொடுக்க வைக்கின்ற பெரியபிராட்டியின் பெருமை, உபாயமான எம்பெருமானின் மேன்மை, பேற்றை அடைகின்ற அதிகாரியின் நிலை, சாஸ்திரமுறைப்படி அவன் ஆசார்யனிடம் நடந்து கொள்ளும் முறை, பயன் எதிர்பாராமல் எம்பெருமான் பொழிகின்ற கடாசுஷத்தின் சிறப்பு, ஒப்பற்ற புகழ் கொண்ட ஆசார்யனே உபாயமாக உள்ள தன்மை, வேறு பல உயர்ந்த கருத்துக்கள் ஆகிய பலவற்றையும் ஸ்ரீவசனபூஷணம் என்ற இந்த நூலில் நாம் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் அருளிச் செய்த பிள்ளை லோகாசார்யரின் திருவடிகளை, எனது மனமே! நீ அடைவாயாக.

5. திருமாமகள் தன் சீர் அருள் ஏற்றமும்
திருமால் திருவடி சேர்வழி நன்மையும்
அவ்வழி ஒழிந்தன அனைத்தின் புன்மையும்
மெய்வழி ஊன்றிய மிக்கோர் பெருமையும்
ஆரணம் வல்லவர் அமரும் நன்னெறியையும்
நாரணன் தாள் தரு நற்குரு நீதியும்

சோதி வானருள் தூயமா குருவின் பாதமாமலர் பணிபவர் தன்மையும்
 தீதில் வானவர் தேவன் உயிர்களை ஏதுமின்றி எடுக்கும் படியையும்
 மன்னிய இன்பமும் மாகதியும்
 குரு என்னும் நிலைபெறும் இன்பொருள் தன்னையும்
 அசைவிலா வேதம் அதனுள் அனைத்தையும் வசனபூடண வழியால் அருளிய
 மறையவர் சிகாமணி வண்புகழ் முடும்பை இறையவன்
 எங்கோன் ஏர் உலகாரியன்
 தேன் மலர்ச்சேவடி சிந்தை செய்பவர் மாநிலத்து இன்பமது எய்தி வாழ்பவர்.

பொருள் - புருஷகார உபாயத்தின் உயர்வு; ஸித்தோபாயமான எம்பெருமானின் திருவடி அடைதல் மூலம் கிட்டும் நன்மை; அந்த ஸித்தோபாயமான எம்பெருமான் அல்லாது உள்ள மற்ற உபாயங்களின் தாழ்ச்சி; உண்மையான ஸித்தோபாயத்தில் நிற்கும் உயர்ந்தவர்களின் பெருமை; வேதங்களில் சிறந்த ப்ரபன்னர்களின் ஒழுக்கம்; எம்பெருமானின் திருவடி மூலமாகக் கிட்டிய ஆசார்யனின் திருவடிகளைப் பணிபவர்கள் பெறுகின்ற நன்மை; தோஷம் அற்ற நித்யஸூரிகளுக்கும் தலைவனாக உள்ள எம்பெருமான், எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி உலகிற்குச் செய்யும் கடாசுஷத்தின் மேன்மை; நிலையான மோசஷம் மற்றும் அதனைப் பெறுவதற்கான உபாயம் ஆசார்யன் மட்டுமே என்னும் நிலையை அடைவதன் மேன்மை; மாறாத வேதங்களின் கூறப்பட்ட அனைத்து கருத்துக்கள் - இவை அனைத்தையும் ஸ்ரீவசனபூஷணம் என்ற இதன் மூலமாக உரைத்து உதவி செய்தவர், அந்தணர்கள் அனைவருக்கும் சிகாமணி போன்றவர், சிறந்த மேன்மையை உடைய ஸர்வேச்வரனின் திருவடிகளை அண்டி நிற்கும் பிள்ளை லோகாசார்யரின் தேன் சிந்தும் தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளை த்யானம் செய்பவர்கள், இந்த உலகத்தில் இன்பத்துடன் வாழ்வார்கள்.

6. லோகாசார்ய க்ருதே லோகஹிதே வசநபூஷணே
 தத்வார்த்த தர்சினோ லோகே தந்நிஷ்டாச்ச ஸுதுர்லபா:

பொருள் - இந்த உலகில் உள்ளவர்களின் நன்மையைக் கருத்தில் கொண்டு பிள்ளை லோகாசார்யரால் அருளிச் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீவசனபூஷணத்தின் உண்மையான கருத்துக்களை அறிந்தவர்களும், அதில் கூறியபடி நிற்பவர்களும் மிகவும் அரியவர்கள் ஆவர்.

7. ஜகதாசார்ய ரசிதே ஸ்ரீமத் வசந பூஷணே
தத்வ ஜ்ஞாநஞ்ச தந்நிஷ்ட்டாஞ்ச தேஹிநாத யதீந்த்ர மே

பொருள் - எம்பெருமானாரே! இராமாநுசா! எங்கள் ஸ்வாமியே! பிள்ளை
லோகாசார்யரால் அருளிச் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீவசனபூஷணம் என்னும் இந்த நூலின்
உண்மையான ஞானம் மற்றும் இதில் கூறப்பட்ட ஒழுக்கம் ஆகியவற்றில் எனது
மனம் எப்போதும் நிலை நிற்கும்படி நீயே செய்யவேண்டும்.

ஸ்ரீவசனபூஷணம் தனியன்கள் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 10)

மூலம் - இப்படி பரஸ்வரூபம், நிர்ணீதமாயிற்று; பரஸ்வரூப ப்ரதிஸம்பந்தியான ஸ்வஸ்வரூபமிருக்கும்படி என்னென்னில்; “உடன்மிசை உயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்து” என்று, சரீராத்ம பாவத்தைத் தாம் அநுஸந்தித்துப் பிறருக்கு உபதேசிக்கிறவிடத்திலே “உம்முயிர் வீடுடையானிடை” என்று அந்த சரீராத்ம பாவந்தன்னையே உபதேசித்து, இந்த சரீராத்ம பாவத்தால் பலிக்கிறது அநந்யார்ஹ சேஷத்வமென்னுமிடத்தை “தனக்கேயாக என்னைக் கொள்ளுமீதே” என்றும், “அடியேனுள்ளான் உடலுள்ளான்” என்றும் சொல்லி, இது தச்சேஷத்வத்தளவிலே நிற்பதொன்றல்ல, ததீயசேஷத்வ பர்யந்தமானாலாயிற்று தச்சேஷத்வ ஸித்தியென்னுமிடத்தை பயிலுஞ் சுடரொளி நெடுமாற்கடிமையிலே பரக்க அருளிச் செய்து, “அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதென்றுகொலோ” என்று ப்ரார்த்தித்து, ப்ரார்த்தித்தபடியே “அடியரோடிருந்தமை” என்று தலைக்கட்டுகையாலே, பாகவத சேஷத்வ பர்யந்தமான பகவச்சேஷத்வமே ஸ்வரூபமென்னுமிடம் சொல்லிற்று.

விளக்கம் - இப்படியாகப் பரம்பொருளின் ஸ்வரூபம் அருளிச்செய்தார். அடுத்து, பரஸ்வரூபத்திற்குத் தொடர்புடைய ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் எப்படி உள்ளது என்று அருளிச் செய்கிறார். திருவாய்மொழி (1-1-7) - உடன்மிசை உயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்து - என்று சரீர ஆத்ம தொடர்பை தான் அநுஸந்திக்கிறார்; தொடர்ந்து மற்றவர்களுக்கு உபதேசிக்கின்ற இடங்களிலும், திருவாய்மொழி (1-2-1) - உம்முயிர் வீடுடையானிடை - என்று சரீர ஆத்ம தொடர்பையே உபதேசிக்கிறார். மேலும், சரீர ஆத்ம தொடர்பு மூலம் உணரக்கூடிய “வேறு யாருக்கும் இல்லாமல், எம்பெருமானுக்கே அடிமை” என்பதை திருவாய்மொழி (2-9-4) - தனக்கேயாக என்னைக் கொள்ளுமீதே - என்றும், திருவாய்மொழி (8-8-2) -

அடியேனுள்ளான் உடலுள்ளான் - என்றும் கூறி, இந்த ஆத்மா அவனது அடிமை என்ற அளவில் மட்டுமே நிற்கக்கூடாது என்றும், அவனது அடியார்களுக்கும் அடிமையாக இருக்கவேண்டும் என்றும், அப்போதுதான் அவனுக்கு அடிமையாக இருக்கமுடியும் என்றும் அருளிச்செய்தார். இதனை திருவாய்மொழி (3-7-1) - பயிலுஞ் சுடரொளி - என்றும், திருவாய்மொழி (8-10-1) - நெடுமாற்கடிமை - என்றும் விரிவாக அருளிச்செய்தார். மேலும் திருவாய்மொழி (2-3-10) - அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதென்றுகொலோ - என்று விண்ணப்பித்து, விண்ணப்பித்தபடியே திருவாய்மொழி (10-9-11) - அடியரோடிருந்தமை - என்று முடித்ததால், பாகவதர்களுக்கு அடிமையாக இருப்பதையே எல்லையாகக் கொண்ட எம்பெருமானின் அடிமைத்தனமே ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் என்று அருளிச்செய்தார்.

மூலம் - ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தம் இருக்கும்படியென்னென்னில் “தனக்கேயாக என்னைக் கொள்ளுமீதே” என்று தொடங்கி, “வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம்” என்றும், “பணிமானம் பிழையாமே அடியேனைப் பணிகொண்ட” என்றும், “முகப்பே கூவிப்பணிகொள்ளாய்” என்றும் இப்படிகளாலே அடிமையே புருஷார்த்தம் என்னுமிடத்தை நிர்ணயித்து, “இதுதான் சாஸ்த்ரவிஹிதமென்று செய்யுமளவல்ல. ஸ்வரூப ப்ராப்தமென்று செய்யுமளவல்ல. ராகப்ராப்தம்” என்று சொல்லுகைக்காக, அடியிலே “உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்” என்று கொண்டு ப்ராப்யமான குணங்களைச் சொல்லி, “சுவையன் திருவின் மணாளன்” என்றும், “தூய அமுதைப் பருகிப்பருகி” என்றும், குணவிசிஷ்ட வஸ்துவினுடைய போக்யதையையும் சொல்லி, “அப்பொழுதைக்கப் பொழுது என்னாராவமுதம்” என்றும், “ஆராவமுதே” என்றும், “ஆராவமுதானாயே” என்றும் இந்த போகத்தினுடைய நித்யாபூர்வதையைச் சொல்லி, “உகந்து பணி செய்துனபாதம் பெற்றேன்” என்று குணாநுபவ ஜநித ப்ரீதிகாரித கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்னுமிடத்தைச் சொல்லி, இதுதான் யாவதாதம்பாவிடான புருஷார்த்த மென்கைக்காக “ஈதே இன்னம் வேண்டுவதெந்தாய்” என்று தலைக்கட்டுகையாலே பகவத் குணாநுபவஜநித ப்ரீதிகாரித கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்று அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி புருஷார்த்தம் எப்படி இருக்கவேண்டும் என்று அருளிச்செய்கிறார். திருவாய்மொழி (2-9-4) - தனக்கேயாக என்னைக் கொள்ளுமீதே - என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி (3-3-1) - வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம் - என்றும், திருவாய்மொழி (4-8-2) - பணிமானம் பிழையாமே அடியேனைப் பணிகொண்ட - என்றும், திருவாய்மொழி (8-5-7) - முகப்பே கூவிப்பணிகொள்ளாய் - என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் மூலம், கைங்கர்யம் செய்தலே புருஷார்த்தம் என்று நிர்ணயித்தார். இந்த அடிமைத்தனம் சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டது என்பதற்காகச் செய்வது அல்ல, ஆத்மாவின்

ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றது என்பதற்காகச் செய்யப்படுவது அல்ல, கைங்கர்யத்திற்காகவே செய்யப்படுவது என்று உணரவேண்டும் என்பதை விளக்க எண்ணினார். இதனை உணர்த்தவே திருவாய்மொழி (1-1-1) - உயர்வறவுயர்நலமுடையவன் - என்று அடையப்படவேண்டிய வஸ்துவான அவனது குணங்களைக் கூறி, திருவாய்மொழி (1-9-1) - சுவையன் திருவின் மணாளன் - என்றும், திருவாய்மொழி (1-7-3) - தூய அமுதைப் பருகிப்பருகி - என்றும் எம்பெருமானின் இனிமையை உணர்த்தினார். திருவாய்மொழி (2-5-4) - அப்பொழுதைக்கப் பொழுது என்னாராவமுதம் - என்றும், திருவாய்மொழி (5-8-1) - ஆராவமுதே - என்றும், திருவாய்மொழி (10-10-5) - ஆராவமுதானாயே - என்றும் எம்பெருமானின் இனிமையானது எப்போதும் புதிது புதிதாகவே இருப்பதை உணர்த்தினார். திருவாய்மொழி (10-8-10) - உகந்து பணி செய்துனபாதம் பெற்றேன் - என்பதன் மூலம் அவனது குணங்களை அனுபவிப்பதால் ஏற்படும் மகிழ்ச்சி காரணமாகச் செய்யப்படும் கைங்கர்யமே புருஷார்த்தம் என்பதை உணர்த்தினார். இந்தப் புருஷார்த்தம் உயிர் நிலைக்கும் அளவு நிலைக்க வேண்டும் என்பதை திருவாய்மொழி (10-8-10) - ஈதே இன்னம் வேண்டுவதெந்தாய் - என்று கூறி முடித்தார். ஆக, எம்பெருமானின் குணங்களை அனுபவிப்பதன் மூலம், அவன் மீது உள்ள ப்ரேமையால் செய்யும் கைங்கர்யமே புருஷார்த்தம் என்று அருளிச்செய்தார்.

மூலம் - இப்புருஷார்த்தத்துக்கு இடைச்சுவரான விரோதிவேஷத்தை இரண்டாம் திருவாய்மொழியிலே "வீடுமின் முற்றவும்" என்று கட்டடங்கச்சொல்லி, அது தன்னையே மேல் மூன்று திருவாய்மொழியாலே விஸ்தரித்து அருளிச்செய்தார்; அவையெவை? என்னில்; அஸேவ்யஸேவை - த்யாஜ்யமென்றார். சொன்னால் விரோதத்திலே; ஐச்வர்ய கைவல்யங்கள் த்யாஜ்யம் என்றார் ஒரு நாயகத்திலே; சரீரஸம்பந்த நிபந்தனமாக வரும் பரிக்கரஹங்கள் த்யாஜ்யமென்றார் கொண்ட பெண்டிரிலே. அங்ஙனே சொல்லலாமோ? சாஸ்த்ரஸித்தமான ஐச்வர்ய கைவல்யங்கள் புருஷார்த்தமாகத் தட்டென்னென்னில்; பரமபுருஷார்த்த லக்ஷணமோஷுத்திலே அதிகரித்தவனுக்கு ஐங்கருவி கண்ட விற்பமாகையாலும், தெரிவரிதாய் அளவிறந்திருந்ததேயாகிலும் பகவதநுபவத்தைப்பற்ற சிற்றிற்பமாகையாலும் முமுக்ஷுவுக்கு இவை த்யாஜ்யம் என்றார். ஆக த்யாஜ்யவேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - புருஷார்த்தத்துக்கு இடையே உள்ள விரோதியின் தன்மை எப்படி இருக்கும் என்பதை அருளிச்செய்கிறார். இதனை இரண்டாம் திருவாய்மொழியில் (1-2-1) - வீடுமின் முற்றவும் - என்று சுருக்கமாக அருளிச்செய்தார். அவை யாவை? திருவாய்மொழி (3-9) - சொன்னால் விரோதம் - என்பதில், பணியத்தகாதவர்களை பணிதல் கைவிடத்தக்கது என்றார். திருவாய்மொழி (4-1) - ஒரு நாயகம் - என்பதில்

ஐச்வர்யம், கைவல்யம் ஆகியவை கைவிடத்தக்கது என்றார். திருவாய்மொழி (9-1) - கொண்ட பெண்டிர் - என்பதில் சரீர தொடர்பு காரணமாக வருபவை கைவிடத்தக்கவை என்றார். சாஸ்திரங்கள் மூலமாகக் கூறப்படும் ஐச்வர்யம் மற்று கைவல்யங்கள் புருஷார்த்தத்திற்கு விரோதிகள் என்று எப்படிக் கூறலாம் என்ற சந்தேகம் எழலாம். மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தமான மோக்ஷத்தில் விருப்பம் உள்ளவனுக்கு, ஐச்வர்யம் மற்றும் கைவல்யம் ஆகியவை திருவாய்மொழி (4-9-10) - ஐங்கருவி, திருவாய்மொழி (4-9-10) - தெரிவரிதாய் என்பது போன்று, எம்பெருமானின் அனுபவத்திற்கு நேராகப் பார்த்தால், சிற்றின்பமே என்றாகிறது. ஆகவே முழுக்ஷுக்களால் இவை கைவிடத்தக்கவை என்றார். இப்படியாக விரோதியின் தன்மையை அருளிச்செய்தார்.

மூலம் - த்யாகப்ரகாரமிருக்கும்படி எங்ஙனையென்னில்; த்யாஜ்யமென்றால் விடுமத்தனை யன்றோ, த்யாகப்ரகாரமிருக்கும்படி அறியவேணுமோ என்னில்; வேணும்; விஷயங்களில் நின்றும் தான் கடக்க வர்த்திக்கவோ? அன்றியே விஷயங்களை நசிப்பித்து வர்த்திக்கவோ என்றால், இரண்டும் ஒண்ணாது; கடக்க வர்த்திக்கவென்று நினைத்தால் லீலாவிபூதிக்கு அவ்வருகே போகவேணும்; நஸிப்பித்து வர்த்திக்கவோ என்றால், பகவத் விபூதியை அழிக்கையாய்விடும்; இரண்டுமொழிய விஷய ஸந்நிதியில் நின்றும் நிர்மாநுஷ்யமான காட்டிலே வர்த்தித்தாலோ என்றால், ஸர்வத்தையும் விட்டுக் காட்டிலே இருந்த ஆதிபரதனுக்கு மானின் பக்கலிலே ஸங்கம் உண்டாய், ஜ்ஞாநப்ரம்சம் பிறந்தது; ஸௌபரி நீருக்குள்ளே முழுகிக் கிடக்கச்செய்தே அங்கே சில மதஸ்ய ஸஞ்சாரத்தைக் கண்டு விஷயப்ரவணனானான்; ஆகையாலே த்யாகப்ரகாரம் இவையல்ல. ஆனால் ஏதாவதென்னில் "நீர்நுமதென்றிவை வேர் முதல் மாய்ந்து இறைசேரின்" என்று தேஹத்தில் ஆத்மபுத்தியையும், தேஹாநுபந்திகளான பதார்த்தங்களில் மமதாபுத்தியையும் தவிருகை - த்யாகப்ரகரமென்று பிறருக்கு உபதேசித்தார். "யானே என்னை அறியகிலாதே யானேயென்றனதே என்றிருந்தேன்" என்று தாமும் அநுஸந்தித்தார்.

விளக்கம் - கைவிடுதலில் வகைகள் எவ்விதம் இருக்கும் என்றால் - கைவிடுவது என்றால் விட்டுவிட வேண்டியதுதானே, அதன் வகைகளை அறியவேண்டுமா என்றால், அறிய வேண்டும். விஷயங்களில் இருந்து கடக்க, அவற்றில் முதலில் நின்று பின்பற்றவேண்டுமா அல்லது விஷயங்களை அழித்துப் பின்பற்ற வேண்டுமா என்றால் இரண்டும் ஏற்காது. கடக்க இருத்தல் என்னும்போது லீலா வீபூதிக்கு அவ்வருகே செல்லவேண்டும். அழித்து நிற்கலாம் என்றால், எம்பெருமானின் விபூதியை அழிப்பது என்றாகிவிடும். சரி, இரண்டையும் விடுத்து உலக விஷயங்களில் இருந்தே ஒதுங்கி, மனித நடமாட்டம் இல்லாமல் இருக்கின்ற காட்டில் வசிக்கலாமா என்றால் - அனைத்தையும் விட்டுக் காட்டில் வசித்த ஆதிபரதனுக்கும் மானின் மீது ஏற்பட்ட அன்பு காரணமாக ஞானக்குறைவு ஏற்பட்டு அடுத்த பிறவியில் மானாக பிறக்க நேரிட்டது அல்லவோ? ஸௌபரி

நீரில் முழுகிக் கிடக்க, அங்கே இருக்கின்ற மீன்களைக் கண்டு சிற்றின்பத்தில் மூழ்கியதும் காண்க. ஆகவே கைவிடுதல் என்பதன் முறை இப்படி அல்ல. வேறு எப்படி என்றால் திருவாய்மொழி (1-2-3) - நீர்நும்தென்றிவை வேர் முதல் மாய்ந்து இறைசேரின் -என்று, உடலையே ஆத்மா என எண்ணும் அறிவு, சரீர தொடர்பு காரணமாக “எனது” என்று எண்ணும் அறிவு ஆகியவற்றைக் கைவிடுதலே சிறந்த வகை என்று உபதேசித்தார். இதனை திருவாய்மொழி (2-9-9) - யானே என்னை அறியகிலாதே யானேயென்றனதே என்றிருந்தேன் - என்று தானும் கடைப்பிடித்தார்.

மூலம் - நிவ்ருத்தராகஸ்ய க்ருஹம் தபோவநம் என்று நிவ்ருத்தராகனாயிருக்குமவனுக்குத் தானிருந்த தேசமே தபஸ்ஸுக்கு ஏகாந்த ஸ்தலமென்றதாயிற்று. இப்படி எங்கே கண்டோமென்னில்; ஸ்ரீஜநகராஜன் பக்கலிலும் ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் பக்கலிலும் கண்டுகொள்வது; ஆகையாலே புத்தி த்யாகமே த்யாகமென்றபடி.

விளக்கம் - ஆகவே, நிவ்ருத்தராகஸ்ய க்ருஹம் தபோவநம் —ஆசையற்றவனுக்குத் தான் இருக்கும் வீடே தவம் செய்யும் வனமாகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப, ஆசையைத் துறந்தவனுக்குத் தான் உள்ள தேசமே தவம் செய்வதற்கு ஏற்ற இடம் என்று அறியலாம். இதனை எங்கே காணலாம் என்றால் ஜனகராஜனிடமும், குலசேகரப்பெருமாளிடமும் காணலாம். ஆக, புத்தி த்யாகமே த்யாகம் என்றாகிறது.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 34)

20. குடதிசை முடியை வைத்துக் குணதிசை பாதம் நீட்டி
வடதிசை பின்பு காட்டித் தென்திசை இலங்கை நோக்கிக்
கடல் நிறக் கடவுள் எந்தை அரவணைத் துயிலும் ஆகண்டு
உடல் எனக்கு உருகும் ஆலோ என் செய்கேன் உலகத்தீரே

பொருள் - இந்த உலகத்தில் உள்ளவர்களே! கடல் போன்ற நிறம் கொண்டவனும், எனது ஸ்வாமியும், ஸர்வேச்வரனும் ஆகிய ஸ்ரீரங்கநாதன் - மேற்குத் திசையில் தனது திருமுடியை வைத்தபடியும், கிழக்குத் திசையில் தனது திருவடிகளை நீட்டியபடியும், வடக்குத் திசைக்குத் தனது பின்னழகைக் காண்பித்தபடியும், தெற்குத் திசையில் உள்ள இலங்கையை அன்புடன் நோக்கியபடியும் ஆதிசேஷன் மீது சயனித்துள்ளான். இப்படியாக அவன் கிடக்கும் அழகைக் கண்டு எனது சரீரம் உருகுகிறதே! நான் என்ன செய்வேன்?

அவதாரிகை - சக்ஷுராத்யவயவங்களுக்குப் பிறக்கிற விக்குதிகளேயன்றிக்கே, ததாச்ரயியாய் அவயவியான சரீரந்தான் கட்டழியாநின்றது என்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் கண் என்னும் உறுப்பிற்கு உண்டான வேறுபாட்டைக் கூறினார். இனி இந்தப் பாசுரத்தில், தனது கண் மட்டும் அல்லாமல், உடல் முழுவது உருகுவதைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (குடதிசை இத்யாதி) - இவரை உருக்கின பரிகரந்தானிருக்கிறபடி. பூமியை ஸ்ருஷ்டித்தது புண்யபாப மிசர்ங்களையும் பாபப்ரசுரங்களாயும் மநுஷ்ய திர்யக் ஸ்தாவரங்களாயும் இருந்துள்ள பதார்த்தங்கள் வர்த்திக்கைக்காகவென்றும், ஆகாசத்தை ஸ்ருஷ்டித்தது புண்ய யோநிகளான தேவதைகள் வர்த்திக்கைக்காகவென்றும் நினைத்திருப்பார். நடுவில் திக்குகளுக்கு ஒரு விநியோகமில்லை, இது வ்யர்த்த ஸ்ருஷ்டியோ என்றிருப்பார்; இப்போது அங்ஙனன்று, இதுவும் ஸப்ரயோஜந மென்னுமிடமும் கண்டார். சேதநஸ்ருஷ்டி

முழுசுஷுஸிஸ்ருஷயா ஆனாற்போலேயும், திக்குகளை ஸ்ருஷ்டித்ததும் சேதநர்க்கு ருசிஜநகமான ஸ்வவ்யாபாரார்த்தமாகக் கண்டதாகாதே என்றிருக்கிறார்.

விளக்கம் - (குடதிசை) - இவரை உருக்கிய விஷயம் எது என்பதைக் கூறுகிறார். புண்ணியம் மற்றும் பாவம் ஆகியவை கலந்த மனிதர்கள், பாவங்கள் மட்டுமே மிகுந்த விலங்குகள், ஸ்தாவரம் என்று கூறப்படும் அசையாத மரங்கள் ஆகியவை வாழ்வதற்காக பூமியைப் படைத்தான். புண்ணியம் நிறைந்தவர்களாக தேவர்கள் வாழ்வதற்காக ஆகாயத்தைப் படைத்தான். இவை தவிர திசைகளையும் படைத்தான். மேலே உள்ளவை போன்று திசைகளால் எந்தவிதமான பயனும் இல்லை என்றே ஆழ்வார் எண்ணியிருந்தார். ஆனால், பெரியபெருமாளைக் கண்டவுடன் திசைகளுக்கும் பயன் உள்ளது என்று உணர்ந்தார். சேதனர்களைப் படைத்தது மோசடி ஆசை மிக்கவர்களை உண்டாக்கவே என்பது போன்று, சேதனர்களுக்கு தனது செயல்கள் மீது ருசி உண்டாவதற்காகவே திசைகளைப் படைத்தான் என்று அறிந்தார்.

வ்யாக்யானம் - (குடதிசை முடியை வைத்து) - மேலைத்திக்கு ஸப்ரயோஜநமாம்படி உபயவிபூதிக்குமாகச் சூடிய திருவபிஷேகத்தையுடைத்தான திருமுடியை வைத்து, "முடியானே" என்கிறபடியே சேஷிதவத்தை அநுஸந்தித்து, அத்திக்காக வாழும்படியிறே திருமுடியை வைத்தது. (குணதிசை பாதம் நீட்டி) - "மூவுலகும் தொழுதேத்துஞ் சீரடியான்" என்கிறபடியே ஸகலலோகங்களும் வாழுகைக்கு இழியும் துறையான திருவடிகளை, கீழைத்திக்கு வாழும்படியாக நீட்டி. "நீட்டி" என்றது என்னளவும் வர நீட்டின திருவடிகள் என்கிறார். துர்யோதந ஸ்தாநம் இங்ஙனே வாழ்ந்துபோனால் அர்ஜுநன் இருப்பு வாழ்ச்சொல்லவேண்டாவினே. "ஆளவந்தார் திருவடி தொழ எழுந்தருளினால் 'துர்யோதந ஸ்தாநம்' என்று திருமுடிப்பக்கத்தில் ஒரு ப்ரதேசத்தில் ஒருநாளும் எழுந்தருளி இருந்தறியார்; திருவடிக்குக் கிழக்கு எழுந்தருளியிராத ப்ரதேசமில்லை" என்று பட்டர் அருளிச்செய்வார்.

விளக்கம் - (குடதிசை முடியை வைத்து) - மேற்குத் திசையானது பயன் அடையும்விதமாக, தானே லீலாவிபூதி மற்றும் நித்யவிபூதி ஆகிய இரண்டிற்கும் தலைவன் என்று உணர்த்தும் விதமாகச் சூடிய திருமுடியை வைத்துள்ளான். திருவாய்மொழி (3-1-8) - முடியானே - என்று கூறுவது போன்று, தனது எஜமானத்தன்மையை முன்னிட்டு, மேற்குத் திசையில் உள்ளவர்கள் வாழும்படி அல்லவோ அங்கு தனது திருமுடியை வைத்தான். (குணதிசை பாதம் நீட்டி) - திருவாய்மொழி (3-1-8) - மூவுலகும் தொழுதேத்துஞ் சீரடியான் - என்னும்படியே அனைத்து உலகங்களும் தங்களது வாழ்வைப் பெறுவதற்காக வந்தடையும் திருவடிகளை, கிழக்கில் உள்ளவர்கள் வாழும்படியாக நீட்டியுள்ளான். "நீட்டி"

என்பதன் மூலம், திருவரங்கத்தின் கிழக்கில் உள்ள தனது ஊரான திருமண்டங்குடிவரை தனது திருவடிகளை நீட்டி, தன்னைப் பிடித்தான் என்கிறார். துரியோதனன் நின்ற இடமான திருமுடி திசையே வாழும்போது, அர்ஜுனன் நின்ற திருவடி திசையைக் குறித்துக் கூறவும் வேண்டுமோ? “ஆளவந்தார் பெரியபெருமாளை ஸேவிக்க எழுந்தருளினால், ‘துரியோதனின் இடம்’ என்று கூறி, திருமுடிப் பக்கம் நிற்கவே மாட்டார். திருவடிகளுக்குக் கிழக்குப் பக்கம் அவர் எழுந்தருளாத இடமே இல்லை”, என்று ஸ்வாமி பராசரபட்டர் அருளிச் செய்வார்.

வ்யாக்யானம் - (வடதிசை பின்பு காட்டி) - வடக்கு திக்கு ஆர்யபூமியாகையாலே ஸம்ஸ்க்ருதமுரணராய், ஆழ்வார்கள் ஈர்ச்சொல்லும் நடையாடாதே தேசமாகையாலே அத்திக்கைத் திருத்தும்போது பின்னழகெல்லாம் வேணுமென்றிருந்தார். பூர்வாங்காததி காபராங்ககலஹம் என்னக்கடவதிறே. (தென்திசை இலங்கை நோக்கி) - இதுக்கு முன்புத்தை திக்குகளைக் கடாஷித்தது அவ்வோ தேசங்களின் வெறுமை தீருகைக்காக; இது தம் குறை தீருகைக்காக. அவை க்ருபாகார்யம்; இது தன் செல்லாமையாலேயாய்த்து. “அன்பொடு தென்திசை நோக்கிப் பள்ளிகொள்ளும்” என்னக்கடவதிறே. ஸ்ரீவீஷணாழ்வானுக்கு வன்னியமறுத்து ராஜ்யத்தைக் கொடுத்து அவன் ஸம்ருத்தியைப் பார்த்துக் கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியாய்த்து. மாதா ப்ரணைகளுக்கு முலை கொடுத்து அவற்றின் முகமலர்த்தி காண்கைக்குப் பாங்காகச் சாயுமாபோலே. “செல்வ விபீடணற்கு வேறாக நல்லாணை” என்னக்கடவதிறே. “வீஷணன் புகுருமாகில் நானும் என் பரிகரமும் விடைகொள்ளுமித்தனை”, என்று மஹாராஜர் சொல்ல; அன்றீன்ற கன்றின்பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலே முன்னணைக் கன்றைக் கொம்பிலும் குளம்பிலும் கொள்ளும் ஸுரபியைப்போலே, “ஸபரிகரரான உம்மை விடவேண்டுமளவிலும் விபீஷணனை விடோம்” என்றாரிறே; அந்த மஹாராஜர் தமக்கு ஒரு நலிவு வரப்புக்கவளவிலே, கிம் கார்யம் ஸீத்யா மம என்றாரிறே.

விளக்கம் - (வடதிசை பின்பு காட்டி) - வடக்குத் திசையானது ஸம்ஸ்க்ருதம் அறிந்தவர்கள் வாழும் இடம் என்பதால், கடினமான ஸம்ஸ்க்ருதம் நடமாடும் இடமாக உள்ளது. அங்கு ஆழ்வார்களின் ஈர்ச்சொல் நடமாடாத இடமாக உள்ளது. இதனால், அந்தத் திசையில் உள்ளவர்களைத் திருத்த எண்ணினான். ஆகவே தனது பின்னழகை அவர்களுக்குக் காண்பிக்கிறான். பூர்வாங்காததிகாபராங்ககலஹம் - விக்ரஹத்தின் முன்னழகைக் காட்டிலும் பின்னழகு அதிகமாக உள்ள - என்று கூறப்படுவது காண்க. (தென்திசை இலங்கை நோக்கி) - இதுவரை கூறப்பட்ட மேற்கு, கிழக்கு மற்றும் வடக்கு ஆகிய திசைகளில் தனது அவயவங்களை வைத்தது ஏனென்றால், அந்தத் திசைகளின் பயனற்ற தன்மை என்னும் குறைபாடு நீங்குவதற்காக ஆகும்; ஆனால் தெற்குத் திசையை நோக்கித் தனது திருமுகத்தை

வைத்தது ஏனென்றால் தனது குறை நீங்கவே ஆகும். அந்தத் திசைகளுக்குச் செய்தவை தனது கருணையால் செய்தவை ஆகும்; ஆனால் தென்திசைக்குச் செய்தது, தான் செல்லாமையால் (இலங்கைக்குச் செல்லாமையால்) ஆகும். பெருமாள் திருமொழி (1-10) - அன்பொடு தென்திசை நோக்கிப் பள்ளிகொள்ளும் - என்று, தனக்குப் பிரியமான விபீஷணன் உள்ள திசையை நோக்கியபடியே உள்ளான். விபீஷணனின் விரோதிகளைப் போக்கி, அவனுக்கு அரசாட்சியை அளித்து, அவன் சிறப்பாக அரசாட்சி செய்வதைப் பார்த்துக் கொண்டு, மகிழ்வுடன் சயனித்துள்ளான். தாய் ஒருவள் தனது ஸ்தனத்திலிருந்து கைக்குழந்தைக்குப் பால் கொடுத்த பின்னர், அந்தக் குழந்தையின் மலர்ந்த முகத்தை நோக்குவதற்கு வசதியாகச் சாய்ந்து படுத்திருப்பது போன்று, இவன் தனக்குப் பிரியமானவனைப் பார்த்தபடி சயனித்துள்ளான். பெரியதிருமொழி (6-8-5) - செல்வ விபீடணற்கு வேறாக நல்லாளை - என்றது காண்க. சுகீவன் இராமனிடம், “நீ விபீஷணனைச் சேர்த்துக் கொண்டால், நானும் எனது படைகளும் உன்னிடமிருந்து சென்றுவிடுவோம்”, என்றான். இதனைக் கேட்ட இராமன் செய்தது என்ன? அன்றைக்கு ஈன்ற கன்றிடம் உள்ள வாத்தஸல்யம் காரணமாக, இதற்கு முன்பு ஈன்ற கன்றைத் தனது கொம்பாலும் குளம்பாலும் தள்ளும் பசு போன்று, இராமன் சுகீவனிடம், “படையுடன் உன்னை விடவேண்டும் என்ற நிலை வந்தாலும், நான் விபீஷணனைக் கைவிடமாட்டேன்”, என்றான். ஆனால் முன்பு சுகீவனுக்கு ஒரு தாழ்வு உண்டானால் - கிம் கார்யம் ஸீதயா மம - சீதையால் எனக்கு என்ன பலன் - என்றான் அல்லவோ? இதன் கருத்து - சுகீவனைக் காட்டிலும் விபீஷணனிடம் அன்பு அதிகம் என்பதாகும்.

வ்யாக்யானம் - (கடல்நிறக்கடவுள்) - நித்யஸூரிகளுக்கு நித்யாகாங்க்ஷிதமான வடிவைடைய பரதேவதை கிடீர், ஒரு ஸம்ஸாரியைக் குறித்து ஸாபேக்ஷனாய்க் கிடக்கிறது. கடல்போலே கண்டார்க்கு ச்ரமஹரமாயாய்த்து வடிவிருப்பது. கடல் வர்ணத்துக்குப் போலியாமித்தனைபோக்கி, அப்ராக்ருத வஸ்துவுக்கு ஒப்பாக மாட்டாதிறே என்கை. (எந்தை) - அவ்வடிவைக்காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டாவன். பழங்கிணறு கண்வாருகிறதென்? ப்ரக்ருதிவச்யனாய் தாழ்வுக்கு எல்லைநிலமான என்னளவும் வரவன்றோ வெள்ளங்கோத்தது. “நீசனேன் நிறைவொன்றுமில்லேன் என் கண் பாசம் வைத்த பரஞ்சுடர்ச் சோதிக் கே” என்னக்கடவதிறே. (அரவணைத் துயிலுமா கண்டு) - விலக்ஷணமான ரத்னத்தை விலக்ஷணமான தகட்டிலே அழுத்தினாற்போலே, திருவந்தாழ்வான் மேலே சாய்ந்தபின்பாய்த்து இவ்வஸ்து மஹார்க்கமாய்த்து.

விளக்கம் - (கடல் நிறக் கடவுள்) - நித்யஸூரிகள் எப்போதும் காண்பதற்கு ஆசைப்படுகின்ற அழகைக் கொண்ட ஸர்வேச்வரனாகிய பெரியபெருமாள், திருவரங்கத்திலே வந்து, “நம்மை அனுபவிக்க (அல்லது நாம் அனுபவிக்க) ஒரு

ஸம்ஸாரி கிடைக்கமாட்டானோ?”, என்று எண்ணியபடி சயனித்துள்ளான். கடல்போன்ற இவனது திருமேனியானது, காண்பவர்களின் களைப்பை ஆற்றும்படியாக உள்ளது. கடல் போன்ற நிறத்துடன் இவன் திருமேனி உள்ளது என்றாலும், இவனது திருமேனி அப்ராக்ருத வஸ்துவாக உள்ளது. (எந்தை) - இப்படிப்பட்ட தனது திருமேனியைக் காண்பித்து என்னைத் தனக்கென எழுதிக்கொண்டான். புதிய கிணறு ஒன்று தயாராக உள்ளபோது, பழைய கிணற்றைத் தூறு எடுப்பார்களோ? இது போன்று, தாழ்வுக்கு எல்லையான என்னை வசப்படுத்தியபோது, பழமையான நித்யஸூரிகளை வசப்படுத்தியுள்ளான் என்று கூறவும் வேண்டுமோ? திருவாய்மொழி (3-3-4) - நீசனேன் நிறைவொன்றுமில்லேன் என் கண் பாசம் வைத்த பரஞ்சுடர்ச் சோதிக்கே - என்றது காண்க. (அரவணை துயிலுமா கண்டு) - உயர்ந்த இரத்தினம் ஒன்று தங்கத்திலே வைத்துப் பதிக்கப்பட்ட பின்னர், மேலும் விலை மதிப்பற்றதாக ஆவது போன்று, உயர்ந்த ஆதிசேஷன் மீது சயனித்த பின்னரே பெரியபெருமானின் அழகு மேலும் அதிகமாகிறது.

வ்யாக்யானம் - (உடலெனக்குருகுமாலோ) - திருவந்தாழ்வான் மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியைக் கண்டு சேதநன் உருகுகையன்றிக்கே, ஜடமான சரீரம் உருகாநின்றது. பகவத் ஸ்வரூபதிரோதாநகரீம் என்கிறபடியே திரோதாயகமான சரீரம் கட்டழியாநின்றது. தேஹயோகாத்வா ஸோ அபி என்கிறபடியே ஜ்ஞாநஸங்கோசரமான சரீரம் அநுபவ ஜநித ஹர்ஷத்தாலே அழிகிறதிறே. கூடப்புக்க ஸம்ஸாரிகள் “எங்களுக்கு உடலுருகக் காண்கிறிலோம்” என்ன; (எனக்குருகுமாலே) - “ஆலோ” என்றது ஆற்றுப்பெருக்கிலே அருகு கரைகளுடைந்தால் நோக்குகிறவர்கள் கைவிட்டுக் கடக்கநின்று கூப்பிடுமா போலே கூப்பிடுகிறார்.

விளக்கம் - (உடலெனக்குருகுமாலோ) -ஆதிசேஷன் மீது சயனித்துள்ள ஸ்ரீரங்கநாதனைக் கண்டு ஜீவன் உருகுவதில் ஆச்சர்யம் ஏதும் இல்லை, ஆனால் ஜடப்பொருளான உடல் உருகுவது வியப்பே ஆகும். சரணாகதிகத்யத்தில் - பகவத் ஸ்வரூபதிரோதாநகரீம் - பகவானின் ஸ்வரூபத்தை நம்மிடமிருந்து மறைக்கும் ப்ரக்ருதி - என்பது போன்று, அவனது திருமேனியை நம்மிடம் இருந்து மறைக்கும் உடலே, இன்று அவனைக் கண்டு உருகி நின்றது. ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (3-2-5) - தேஹயோகாத்வா ஸோ அபி - ஸ்வரூபம் மறைவது உடல் தொடர்பால் ஆகும் - என்னும்படி, நமக்கு உண்டாகும் ஞானத்தை மறைக்கவல்ல உடலானது, இன்று பெரியபெருமாளைக் கண்டவுடன் உண்டான ஆனந்தம் காரணமாக உருகி அழிகிறதே! ஆழ்வாருடன் பெரியபெருமானிடம் வந்த ஸம்ஸாரிகள், “எங்களுக்கு உடல் இதுபோன்று உருகவில்லையே”, என்றனர். அவர்களிடம் ஆழ்வார்

கூறுகிறார். (எனக்கு உருகுமாலோ) - எனக்கு உருகுகிறதே! இங்கு “ஆலோ” என்றால் என்ன பொருள்? ஆற்று வெள்ளைத்தைக் கடந்து அக்கரைக்குச் சென்றவர்கள், இக்கரையில் உள்ளவர்களைக் கைநீட்டி அழைப்பது போன்று, பெரியபெருமாள் என்னும் கரைக்கு வரும்படி அழைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (என்செய்கேன் உலகத்தீரே) - பெரியபெருமாளழகைக் கண்டுவைத்துக் குறியழியாதே புறப்படுகிற ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்து, “உங்களைப்போலே தரித்திருக்கைக்கு ஒரு விரகு சொல்லவல்லிகோளே” என்கிறார். தம்மோடு ஸஜாதீயரா யிருக்கிற ஆழ்வார்களைக் கேட்கில் ஓட்டையோடத்தோடே ஒழுகலோடமா மித்தனையிறே. ”என்செய்கேன் பெருமானே” என்று அவர் தன்னைக் கேட்கில் தம்மெளிமையை அறிவித்ததாய், அத்தாலே “எதிர்த்தலை அழிந்ததாகாதே” என்று அவர் மேனாணித்திருக்கக்காணுமதாய்த்து பலம். இவ்விஷயத்தைக் கண்டுவைத்துக் குறியழியாதே இருக்கிற ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்து “உங்கள் இறுக்குவாத பரிஹாரத்திலே எனக்கும் ஒரு சிறாங்கை இடவல்லிகோளே”, என்கிறார்.

விளக்கம் - (என்செய்கேன் உலகத்தீரே) - பெரியபெருமாளின் அழகைக் கண்டும், அதில் மயங்காமல் செல்கிற ஸம்ஸாரிகளிடம், “நானும் உங்களைப் போன்று இவன் அழகில் மயங்கி விழாமல், உறுதியாக நிற்பதற்கு ஒரு உபாயம் கூறமாட்டீர்களா?”, என்றார். ஸம்ஸாரிகளை ஏன் கேட்கவேண்டும்? தன்னைப் போன்றே உள்ள மற்ற ஆழ்வார்களைக் கேட்கிறார் என்று வைத்துக் கொள்வோம்; அப்படி என்றால், ஓட்டை ஓடத்துடன் சேர்ந்த ஒழுகல் ஓடம் கரை சேராதது போன்று, அந்த ஆழ்வார்கள் இவர் உருகாமல் இருக்க வழி சொல்லமாட்டார்கள். இதனைப் பெரியபெருமாளிடமே, “நான் என்ன செய்வேன் ஸ்ரீரங்கநாதா!”, என்று கேட்கலாம் என்றால், தனது தோல்வியை அவனிடம் ஒப்புக் கொண்டதாகிவிடும். இதனால், “எதிரில் நிற்பவனை அழித்த பெருமை நம்மிடம் உள்ளது”, என்ற கர்வம் பெரியபெருமாளிடம் உண்டாகிவிடும்! இதனால்தான், பெரியபெருமாளின் அழகைக் கண்டு எந்தவிதமான மாற்றமும் அடையாத ஸம்ஸாரிகளிடம் இவர், “உங்கள் உடலை இறுக்குவாதம் உண்டானது போன்று, எந்தவிதமான மாறுபாடும் இல்லாமல் வைப்பதற்கு உதவும் மருந்தை எனக்கும் ஒரு கை அளிக்கக்கூடாதா?”, என்கிறார்.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்